

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **G. Y.**

zastoupená advokátkou JUDr. Janou Havlíčkovou
se sídlem Plzeňská 247/59, Praha 5

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016 č.j. MV-61325-17/OAM-2013

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Janě Havlíčkové, advokátce se sídlem Plzeňská 247/59, Praha 5 se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o žalobě ve výši 6.800 Kč. Tato částka bude

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zástupkyni žalobkyně vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný uložil žalobkyni podle § 123 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) povinnost uhradit žalovanému náklady spojené se správním vyhoštěním ve smyslu § 123 zákona o pobytu cizinců ve výši 19 357 Kč a zároveň podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 25. 5. 2012 vydala Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka pod č.j. CPR-5894/ČJ-212-004025-SV rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně v souladu s § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně“), které nabylo právní moci dne 29. 6. 2012. Dne 19. 4. 2013 vydala Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka pod č.j. CPR-5327/ČJ-2013-931200-ZZC v souladu s § 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona rozhodnutí o zajištění žalobkyně (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), které téhož dne nabylo právní moci. Doba zajištění byla stanovena na 60 dní a žalobkyně byla dne 19.4.2013 umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová.
3. V souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění žalobkyně vznikly žalovanému v souladu s vyhláškou ministra vnitra č. 447/2005 Sb., kterou se stanoví výše nákladů na ubytování, stravování a přepravu po území České republiky cizince zajištěného za účelem správního vyhoštění (dále jen „vyhláška č. 447/2005 Sb.“) za období od 20. 4. 2013 do 20. 5. 2013 náklady ve výši 7 260 Kč, z toho za stravu 3 360 Kč a za pobyt v zařízení pro zajištění cizinců ve výši 3 900 Kč. Žalobkyně povinnost uhradit žalovanému náklady spojené se správním vyhoštěním v této výši splnila dne 10. 6. 2015. Dne 9. 9. 2013 žalovaný obdržel od Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra České republiky konečné vyúčtování nákladů spojených se zajištěním žalobkyně za účelem správního vyhoštění.
4. Dne 21. 11. 2016 bylo žalovanému doručeno vyjádření ke shromážděným podkladům rozhodnutí, v němž žalobkyně uvedla, že rozhodnutí o zajištění považuje za nezákonné, a to s ohledem na skutečnost, že v té době disponovala platným pobytovým oprávněním – výjezdním příkazem s platností do 18. 5. 2013. Pobyt v zařízení pro zajištění cizinců Zastávka byl pro žalobkyni vzhledem k pooperační rekonvalescenci přínosem, nicméně s vyčíslenými náklady spojenými se zajištěním za účelem správního vyhoštění nesouhlasila a odmítla je hradit. Žalovaný k tomu uvedl, že výjezdní příkaz je sice ve smyslu § 17 písm. d) zákona o pobytu cizinců dokladem, který cizince opravňuje k přechodnému pobytu na území, ale jedná se o specifický druh dokladu, který je vydán cizinci po ukončení předchozího pobytu, dokladu opravňujícího k pobytu nebo při správním vyhoštění. Výjezdní příkaz je určen výhradně k tomu, aby cizinec ve stanovené lhůtě vycestoval z území České republiky. Žalovaný rovněž odmítl argumentaci žalobkyně o nezákonnosti jejího zajištění s tím, že byla zajištěna na základě řádně odůvodněného rozhodnutí o

zajištění. Opravný prostředek, respektive žalobu proti uvedenému usnesení žalobkyně neuplatnila. Částka, kterou je povinna uhradit, byla stanovena na základě prokazatelně vynaložených nákladů za pobyt a stravu v zařízení pro zajištění cizinců. V souvislosti se zajištěním žalobkyně vznikly žalovanému náklady, jejichž výše je vyhláškou č. 447/2005 Sb., stanovena následovně: strava na osobu za kalendářní den - 112 Kč, ubytování za kalendářní den - 130 Kč a přepravní náklady 1,55 Kč x počet ujetých kilometrů. Za období od 20. 4. 2013 do 8.8.2013 vznikly v souvislosti se zajištěním žalobkyně náklady ve výši 26 617 Kč (12 340 Kč za stravu, 14 297 Kč za pobytu a 0 Kč za přepravu). Na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2013 č.j. MV-61325-7/OAM-2013 žalobkyně z těchto nákladů uhradila částku 7 260 Kč; zbývá tedy doplatit částku 19 357 Kč. Ve smyslu § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je povinen náklady spojené se správním vyhoštěním uhradit cizinec, pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem podle § 123c zákona o pobytu cizinců, nebo pokud tato povinnost nebyla uložena zaměstnavateli ve smyslu § 123 odst. 2 uvedeného zákona. V průběhu řízení však nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání nebo platného oprávnění k pobytu, tudíž povinnost uhradit tyto náklady má žalobkyně.

5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně namítla, že nesouhlasí se zajištěním své osoby realizovaným na základě rozhodnutí o zajištění ze dne 19.4.2013. Na příjímácké středisko cizinců Zastávka se obrátila v době, kdy disponovala výjezdním příkazem s platností do 18. 5. 2013. Žalobkyně kontaktovala příjímácké středisko z důvodu potřeby pomoci v situaci, kdy byla v pooperačním stavu, neboť dne 18. 2. 2013 podstoupila v Nemocnici s poliklinikou Havířov, p.o., gynekologickou operaci. Z nemocniční péče byla propuštěna 22. 3. 2013 do azylového střediska Havířov, a to ohledem na neukončené řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu. Pooperační stav žalobkyně měl být řešen tříměsíčním klidem na lůžku. Řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu bylo ukončeno dne 18. 4. 2013 a vzhledem k tomu, že její tehdejší partner a nyní manžel A. O. nepobýval v uvedené době na území České republiky, neměla se na koho obrátit s žádostí o pomoc s přežitím posledního měsíce rekonvalescence. Domnívala se, že operace rakoviny je azylovým důvodem a za účelem podání nové azylové žádosti se vydala do Zastávky u Brna. Očekávala, že pracovníci azylového střediska zkontaktují nějakou charitativní organizaci, která jí poskytne pomoc. Namísto toho jí nabídli možnost zde setrvat s tím, že jí bylo poskytnuto stravování a ubytování. Žalobkyně uhradila náklady za první měsíc zajištění, přestože s důvody zajištění zásadně nesouhlasí. Další měsíc zajištění a jeho další prodloužení již bylo nezákonné. V době vydání rozhodnutí o zajištění měla platné pobytové oprávnění, podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a partnera občana České republiky. Z těchto důvodů odmítá požadované náklady na její zajištění uhradit.
6. Žalobkyně v žalobě požádala s poukazem na své nepříznivé majetkové poměry o přiznání osvobození od soudních poplatků a navrhla, aby jí byl soudem ustanoven zástupce z řad advokátů. Usnesením ze dne 29.3.2017 č.j. 6 A 28/2017 – 19, které nabylo právní moci dne 10.4.2017, soud žalobkyni přiznal osvobození od soudních poplatků a k zastupování žalobkyně v řízení o žalobě ustanovil zástupcem advokátku Mgr. Janu Havlíčkovou.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že s podanou žalobou nesouhlasí a navrhl její zamítnutí, přičemž odkázal na obsah správního spisu a zopakoval argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že výjezdní příkaz slouží pouze k tomu, aby cizinec ve stanovené lhůtě vycestoval z území, a nelze jej ztotožňovat s platným pobytovým oprávněním.

8. V doplnění žaloby ze dne 10.7.2017 žalobkyně uvedla, že nárok žalovaného na úhradu nákladů vzniklých v souvislosti se správním vyhoštěním je odvozován od rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně ze dne 25.5.2012. Dne 19.4.2013 tentýž správní orgán vydal rozhodnutí o zajištění žalobkyně, jehož doba byla stanovena na 60 dnů. Žalovaný poté přistoupil k vymáhání nákladů spojených se správním vyhoštěním a vydal napadené rozhodnutí. Ještě před jeho vydáním bylo dne 23. 7. 2015 vydáno nové rozhodnutí podle § 101 písm. e) správního řádu ve spojení s § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, kterým byla zrušena platnost rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. Žalovaný přistoupil k vymáhání nákladů vzniklých v souvislosti se správním vyhoštěním žalobkyně až poté, což byla platnost rozhodnutí o správním vyhoštění zrušena. Žalobkyně namítla, že nebylo-li správní vyhoštění realizováno a rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zrušeno, nemůže po ní žalovaný požadovat náhradu nákladů spojených se správním vyhoštěním, neboť takový postup by byl nezákonný.
9. Pro případ, že by soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby, žalobkyně podotkla, že finanční prostředky ve výši uvedené v napadeném rozhodnutí nemá k dispozici a není ani v jejích možnostech si je do budoucna obstarat. Její příjem činí 5 500 Kč hrubého měsíčně, jinak je nemajetná. V důsledku zdravotních potíží je její konkurenceschopnost na trhu práce značně omezena. Žije s manželem, který je invalidní důchodce a jeho měsíční příjem činí 5 415 Kč. Po odečtení nutných výdajů zůstává žalobkyni a jejímu manželovi částka cca 2 000 Kč. Povinnost splácet desetitisícové dluhy vzniklé v souvislosti se správním vyhoštěním tíživou situací žalobkyně pouze zhoršuje.
10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
11. Podle § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců náklady spojené se správním vyhoštěním zahrnují náklady na ubytování a stravování, přepravní náklady a ostatní nutné peněžní náklady. Do nákladů spojených se správním vyhoštěním se dále zahrnují náklady podle věty první za cizince ubytovaného v zařízení společně s cizincem zajištěným za účelem správního vyhoštění.
12. Podle § 123 odst. 2 zákona o pobytu cizinců jde-li o správní vyhoštění cizince, který byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, je-li podle zvláštního právního předpisu vyžadováno, nebo platného oprávnění k pobytu, je povinen náklady spojené se správním vyhoštěním podle odstavce 1 uhradit ten, kdo cizince zaměstnal. Nelze-li náklady spojené se správním vyhoštěním takto uhradit, je povinen tyto náklady nebo jejich zbývající část uhradit ten, kdo uzavřel se zaměstnavatelem jako subdodavatelem dohodu, v rámci jejíhož plnění zaměstnavatel cizince zaměstnával, nebo každý, kdo na základě svých existujících obchodních smluvních vztahů věděl nebo vědět měl a mohl o zaměstnávání cizinců bez povolení k zaměstnání nebo platného oprávnění k pobytu u zaměstnavatele.
13. Podle § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nehradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním osoba uvedená v odstavci 2 a pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem podle § 123c, je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.
14. Podle § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění.
15. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

16. Neopodstatněná je námitka, kterou žalobkyně brojí proti nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutí o zajištění. Předně je nutno zdůraznit, že posouzení zákonnosti rozhodnutí o zajištění žalobkyně není předmětem tohoto řízení - tím je výlučně přezkum napadeného rozhodnutí, jímž byla žalobkyni uložena povinnost uhradit žalovanému náklady spojené se správním vyhoštěním. K zajištění žalobkyně došlo na základě rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 19. 4. 2013, č. j. CPR-5327/ČJ-2013-931200-ZZC, přičemž tomuto rozhodnutí předcházelo rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně ze dne 25. 5. 2012, č. j. CPR-5894/ČJ-2012-004025-SV. Žalobkyně netvrdí, a z obsahu spisového materiálu a ani z databáze Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by žalobkyně proti tomuto rozhodnutí o zajištění brojila a napadla jej žalobou ve správním soudnictví. V posuzované věci tedy již není možné se zabývat zákonností rozhodnutí o zajištění žalobkyně ze dne 19. 4. 2013, č. j. CPR-5327/ČJ-2013-931200-ZZC, neboť toto rozhodnutí není předmětem řízení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně proti tomuto pravomocnému rozhodnutí o zajištění nijak nebrojila, je třeba v souladu se zásadou presumpce správnosti správních aktů vycházet z toho, že rozhodnutí o jejím zajištění je zákonné. Podle uvedené zásady se totiž má za to, že správní akt je zákonný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej. Dokud nedojde k jeho zrušení, vyvolává správní akt (správní rozhodnutí) po celou dobu své existence právní následky, tj. zakládá práva a povinnosti (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.11.2016 č.j. 4 Azs 184/2016 – 48 vydaný ve věci téže žalobkyně). Pokud tedy žalobkyně považovala rozhodnutí o zajištění za nezákonné, mohla a měla se proti němu bránit žalobou ve správním soudnictví. Protože tak neučinila, nelze nyní k jejímu tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí o zajištění přihlížet.
17. To, že žalobkyně údajně měla v době vydání rozhodnutí o zajištění partnera – občana ČR, nemůže dodatečně zákonnost rozhodnutí o zajištění nijak zpochybnit. O skutečném partnerském soužití lze navíc důvodně pochybovat za situace, kdy údajný partner zanechá žalobkyni samotnou na území ČR a nijak se o ni nepostará ani v tíživé životní situaci (pooperační stav).
18. Na závěru o zákonnosti rozhodnutí o zajištění žalobkyně nemůže nic změnit ani fakt, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2015 č.j. MV-33808-14/OAM-2015 a k vykonání správního vyhoštění žalobkyně fakticky nedošlo. Ke zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně totiž došlo dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců s ohledem na skutečnost, že žalobkyně dne 2. 10. 2014 uzavřela na území České republiky manželství s českým státním příslušníkem, čímž se stala rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně tedy nebylo zrušeno z důvodu jeho nezákonnosti, ale proto, že následně došlo ke změně osobních poměrů žalobkyně a jejího právního statusu. V době jejího zajištění však stěžovatelka rodinným příslušníkem občana EU nebyla a tato skutečnost brání jejímu správnímu vyhoštění, a z povahy věci tudíž i zajištění za účelem správního vyhoštění, neexistovala, neboť nastala až po zajištění stěžovatelky, ke kterému došlo ke dni 19. 4. 2013 (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.11.2016 č.j. 4 Azs 184/2016 – 48).
19. K otázce úhrady nákladů vzniklých zajištěním cizince za účelem správního vyhoštění, jehož správní vyhoštění následně nebylo realizováno, lze odkázat na rozsudek ze dne 20. 10. 2009 č.j. 2 As 32/2009 – 63, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „v daném případě není sporu o tom, že pravomocným správním rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo

správním vyhoštění, ani o tom, že stěžovatel by v této souvislosti umístěn v zařízení pro zajištění cizinců (...) Náklady vzniklé zajištěním stěžovatele v záchytném zařízení pro cizince byly tedy vynaloženy na uspokojení základních potřeb stěžovatele (ubytování, stravování). Účelnost či smysluplnost vynaložení těchto nákladů na zajištění životních potřeb zajištěné osoby je dána přímo jejich charakterem a osobou adresáta poskytovaných služeb. Skutečnost, že následně nemohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění vykonáno, tj. stěžovateli nemohl být ukončen pobyt na území České republiky, nemůže mít vliv na rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním. V daném případě není podstatné, zda situace, kdy nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat, nastala v důsledku jednání stěžovatele (ať už tím, že využil zákonem dané možnosti a požádal o mezinárodní ochranu, nebo tím, že nerespektoval právní řád České republiky) nebo v důsledku jiných okolností nezávislých na jeho jednání.“ Z uvedeného je zřejmé, že účelnost nákladů spojených se správním vyhoštěním nemá souvislost s tím, zda k realizaci správního vyhoštění cizince skutečně dojde, ale plyne z charakteru poskytovaných služeb. O jinou situaci by se jednalo, pokud by došlo k zajištění žalobkyně v rozporu se zákonem. V takovém případě by totiž náklady zajištění vznikly v důsledku nezákonného rozhodnutí, a jednalo by se tak o situaci, kterou se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 14. 11. 2008 č.j. 2 As 30/2008 – 61, v němž uvedl, že „došlo-li v rámci řízení o vyhoštění k nezákonnému zajištění cizince (zajišťovací rozhodnutí bylo zrušeno soudem), nelze cizinci náklady vyhoštění (představované náklady na zajištění) uložit k úhradě.“ O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná, neboť rozhodnutí o zajištění žalobkyně soudem zrušeno nebylo, a je tak nutno jej považovat za souladné se zákonem (viz výše).

20. Nedůvodnou soud shledal také námitku žalobkyně, že v době zajištění měla platné pobytové oprávnění. Je pravdou, že žalobkyně skutečně disponovala platným pobytovým oprávněním, a sice výjezdním příkazem, který cizince dle zákona o pobytu cizinců opravňuje k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. Výjezdní příkaz je časově a věcně (účelem) omezené povolení k pobytu, jehož smysl a účel je zřejmý z § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců – dát cizinci, který má opustit Českou republiku, krátký, avšak přiměřený časový prostor k uspořádání si svých záležitostí a k vycestování z území. Zákon tak poskytuje cizinci nad rámec pobytového oprávnění, které mu uplynulo, jakousi lhůtu k přípravě na vycestování a k jeho provedení. Existence výjezdního příkazu sama o sobě nemůže změnit nic na tom, že žalobkyně byla zajištěna na základě rozhodnutí o zajištění, které je nutno považovat za zákonné, a že v souvislosti se zajištěním vznikla žalobkyni povinnost uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním dle § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud k tomu na okraj dodává, že žalobkyně v žalobě uvedla, že platnost jejího výjezdního příkazu uplynula dne 18.5.2013. Náklady spojené se správním vyhoštěním žalobkyně ve výši 7 260,- Kč, které vznikly za období od 20.4.2013 do 20.5.2013, žalobkyně uhradila. Napadeným rozhodnutím však byla žalobkyni uložena povinnost uhradit zbývající část z celkové výše nákladů 26.617,- Kč za období jejího zajištění po 21.5.2013, a v této době již žalobkyně žádným platným pobytovým oprávněním (ani výjezdním příkazem) nedisponovala.
21. Soud nevěšel ani na námitku, v níž žalobkyně poukazovala na to, že v den svého zajištění podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Nedůvodnost uvedené námítky plyne jednak z toho, že je třeba vycházet ze zákonnosti rozhodnutí o zajištění žalobkyně, a dále z § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož podání žádosti o mezinárodní ochranu v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění. Náklady vzniklé zajištěním

žalobkyně v souvislosti s jejím správním vyhoštěním ve smyslu § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které je žalobkyně povinna uhradit podle § 123 odst. 3 téhož zákona, tak vznikaly i po podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobkyně byla stále zajištěna v režimu správního vyhoštění, tj. v režimu zákona o pobytu cizinců (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.11.2016 č.j. 4 Azs 184/2016 – 48).

22. Závěrem soud uvádí, k doplnění žaloby ze dne 10.7.2017 došlo ze strany žalobkyně až po marném uplynutí lhůty k podání žaloby a rozšíření žalobních bodů, počítané v daném případě od právní moci usnesení o ustanovení zástupce žalobkyni (§ 72 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 35 odst. 8 s.ř.s. ve znění účinném do 14.8.2017). K argumentaci uplatněné v doplnění žaloby proto soud nemohl jakkoliv přihlížet.
23. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
24. Protože žalobkyni nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
25. Ve třetím výroku rozsudku soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování žalobkyně v řízení o žalobě, která sestává jednak z odměny za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání doplnění žaloby), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a dále ze dvou paušálních částek ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2019

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu